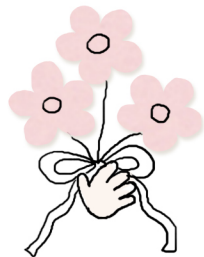

A gyerekekről

A csecsemők azért vannak,
hogy a szülők babusgassák őket,
és teljes erejükből szeressék.

A pici gyerekek azért vannak,
hogy megbámulják őket az utcán
a nénik és magálapítsák, hogy milyen
ennivaló ez a kislány vagy az a kislány.

Az óvodások azért vannak, hogy
versikéket mondassanak velük a
szülők a vendégek előtt és az
óvónéni is szerepeltesse őket,
például Anyák napján.

2

Az iskolás gyermekek azért vannak,
hogy tanuljanak, különböző iskolai
versenyekre menjenek és felkészüljenek
az életre. Azért is vannak még, hogy legyen
kit szidniuk a szülőknek és általában
a felnőtteknek.

Az egészen nagy gyerekek, akik már felnőttek,
azért vannak, hogy elköltözzenek a szülőktől,
de azért látogassák őket, s megkérdezzék tőlük:
„Elfogyott-e a szívgyógyszerek?”

3

A nagymamámról

Nekem csak egy nagymamám van,
a nagyszüleim közül már csak ő él.
Rékát, a padtársnőmet mind a négy
nagyszülő körülveszi és kényezteti.
Az egyetlen nagymamám nagyon öreg
és beteg, de én szívesen vagyok vele,
mert ő már nem siet, és amikor
mesélek neki valamiről, akkor
valóban rám figyel, nem úgy,
mint a szüleim, akik akkor is
valami egyebet intéznek a fejükben,
amikor hozzájuk szólok.
Csak azt sajnálom, hogy nagymamám
már nem fog ismerni engem felnőttkoromban,
sem öregkoromban.
Ha mindketten egyszerre lennénk öregek,
akkor már nem is az unokája lennék,
hanem a barátnője.

Amit nem lehet megenni I.

Ajándék csak az, amit nem lehet megenni,
mondta a csalódástól könnyes szemmel az öcsém,
amikor ötödik születésnapján
mogyorós csokoládéval köszöntöttem őt.

Amit nem lehet megenni II.

Ajándék csak az, amit nem lehet megenni,
mondta a röhögéstől könnyes szemmel a bátyám,
amikor tizenötödik születésnapján
mogyorós csokoládéval köszöntöttem őt.

Az iskoláról

Iskolába azért járok, mert kötelező,
tehát nem jószántamból kelek fel
korán reggel, hanem mert muszáj.
Órákon sokszor álmodozom,
egészen máshol jár az eszem:
például egy cirkuszi porondon,
ahol én vagyok a híres légtornászlány
s egy lengőtrapézon repülök éppen...

Az iskola az a hely, ahol megállapítják
a gyerekekről, hogy buták vagy okosak,
illetve lusták vagy szorgalmasak,
és hogy engedelmesek-e vagy kezelhetetlenek.
Mást nem állapítanak meg róluk,
vagy ha meg is állapítanak, nem tartják
fontosnak elmondani a szülői értekezleten.

Mert az iskola számára nem fontos
az, hogy én nagyon szeretem a lila színt
és szeretem bámulni a vonatokat, ezért
néha csak úgy elmegyek a vasútállomásra,
bámészkodni. Az iskola ezek alapján
nem tud semmi lényegeset megállapítani
rólam, nem tud minősíteni, osztályozni.
Mindezekből következik, hogy az iskola
és én nem igazán értjük meg egymást,
pedig az iskola értem van, mondják a felnőttek.

